

שבת יהודה

נא לשמור על קדושת העליון בדרך נחמה

בס"ד
עלון מס' 629
יח' סיוון התשפ"ה

פרשת השבוע: בהעלותך

וגם מוקדש לע"נ מור אבי ומרת אימי עטרות ראשי ר' משה בן אברהם וגול, יז' ניסן התשנ"ז, ומרת לאה מרים רזואן בת מורווארי, יח' אדר א' התשס"ה. מורתי אחותי הבכורה אורה דורוכשנדה בת לאה מרים רזואן ו תמוז התשע"ז. מרים בת שושנה, שושנה סולטנה בת אסתר,

הדודה היקרה טוראן בת מורורי כה אדר א' התשע"ט. מיכאל בן שושנה, הדודה היקרה עזת בן שמחה ת.נ.צ.ב.ה.

להבדיל אלף אלפי הבדלות להצלחתה ורפואתה של בתו של יהודה אחי, בבית עינו, **מרים יעל שתחיה.**

ולבריאות, לחיים טובים והצלחת כל משפחת אלדדי. ולרפואה שלימה להתעלות ולדבקה בו, לאלהיו נגיט בן לאה מרים רזואן, (כותב עלון קדוש זה)

רפואה שלימה לשושנה בת לאה מרים רזואן. דוד משה בן חנה.

אסור להתפלל לפני תמונה

בית הכנסת:

"אוהל משה ומרים ויהודה"

בבניין 101 (במקלט) קיים משנת תשכ"ז

לעילוי נשמת אחינו היקר

יהודה שוקרלה בן לאה מרים רזואן.

הודעה

כל השיעורים הרבים של הרב

אליהו אלדדי

ניתן לצפות במדיה האלקטרונית

בתקווה שימצאו חן בעיניכם!

אשמח לקבל הערות והארות ועצות!

הדלי"ן 19:10

שקיעה 19:50

שחרית 8:00

מנחה 18:50

ע.מוצ"ש 20 די אחרי השקיע'

בס"ד

כהן גרוש, נראה טוב
עובד ולומד, מעולה, ירא
שמים, מחפש אשה
כשרה טובה ונאה לזיווג.
אפשר ליצור קשר
בטלפון 0509008272

הרב אליהו אלדדי

ג'ל עיני ואביסלה נפלאות מתורג'ן

(תהילים קיט)

בסייעתא דשמיא **מתארגנות קבוצת לומדיים שיקבלו**

תשלום מי שמועגין שיפנה למל: 0509008272 (מוגבל)

בס"ד

"דבר אל-אהרן ואמרת אליו בהעלתך את-הנרות אל-מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"

מחידושי אברם: חידוש ראשון:

הקדמה להעלאת

הנרות!

בספר יצירה נאמר: "רוח ומים ואש, שמים נבראו תחלה מאש, ארץ נבראת ממים, אוויר נברא מרוח מכריע בינתיים" כאן מופעים רק שלוש יסודות, כפי שנראה, אלא שמאוחר יותר, במדבר רבה יש הבהרה: "ארבעה טבעים, שברא מהם הקב"ה העולם": זהו היסוד הרביעי: "הארץ, המים, האוויר והאש".

העולם כולו מורכב מארבע היסודות. בכל ההרכבים, כלומר בכל מיני אופנים אפילו בספרי הקבלה ובספירות, וחז"ל

הפליג והשווה את היסודות, עד למלאכים הקדושים. ולאברהם יצחק ויעקב, שלוש רגלי המרכבה, ודוד המלך בספירת המלכות. ועוד...

בפרשת בהעלותך עניינו להדליק אש במנורה, שהאש היא מתוך אותן ארבע יסודות. מכילוי ועד אור.

פסיפס בחמת טבריה צילום שי אשכנזי

האש מכלה כל מה שיבוא איתו במגע, ואפילו המים עלולה ללבות את האש המתפרצת, ולכן יש לכבותה באמצעים אחרים כמו שאמר שלמה המלך: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. כשהיא בתחילתה עם מים יכבו את האש. אולם משפרצה אין לכבותה במים.

ללא חום האש כאמור בכל הצורות שניתן להעלות על הדעת אפילו בגוף האדם, חייבת לבעור במידות שונות כד שהגור יתפקד, ויפעל כדי לשמור על הנשמה שתשכון בתוך הגוף. שאם מידת החום יפחת או יעלה מעל הנורמות שקבע הקב"ה, חייב בסכנה חלילה.

התורה מצווה אותנו להדליק את המנורה, שהיא מסמלת את האש, ששומרת האנרגיה, הכוח והחיוניות, כדי שיבער בנו האש של החיים במילים אחרות את התורה, במילים אחרות הדבקות בהקב"ה שהוא האור של החיים.

שנאמר: "כי נר מצווה ותורה אור", ומכאן קל להבין שהמנורה שהדלקת באש היא מאירה על כל סביבתה ובפרט: אל עבר פניה שהיא הנפש פנימה, נפש האדם, שצריכה להיות ניזונת מאור פני השכינה. אור המנורה מאירה את העולם בחוץ אולם היא צריכה את אור ה'.

המנורה הייתה מקשה אחת בתבניתה ולא מחלקים מחוברים אחד או יותר, ובה "נר המערבי", (איני יודע אם הכוונה אם לאור האמצעי או באמת הנר שהיה במערבה, לא כבתה מעולם עד לחורבן הבית הראשון) ובה שבעה קנים, וכאמור הנר המערבי, לא כבתב מעולם, ממנה היו מדליקין את ששת הקנים האחרים. את ששת הקנים הדליק הכהן יום יום, כולל שבתות וימים טובים.

נוכל לקחת את המנורה הטהורה כאדם שצריך לשמור להתחדש וימלא עצמו באנרגיה חדשה כמו שהכהן ממלא את המנורה בכל יום מחדש בשמן שהוא נהות ויסוד האש. בספר ויקרא נצטוונו "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדָּה בֹּא לֹא תִכָּבֶה וְכִבְעָה עָלֶיהָ הַכֹּהֵן יִצְרֹף בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעֵרֹף עָלֶיהָ הָעֵלָה וְהַקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים".

תחילה צריך לאש שתוקד על המזבח, שלא תכבה. הן מבחינה רוחנית והן מבחינה גשמית. כמו המאמר הידוע:

מעשה:

באחים רבי זושא ורבי אלימלך ערכו "גלות", ונדדו ממקום למקום בלי שם ורכוש, כדי לקרב את הגאולה ולעסוק בתיקון העולם.

פעם אחת באו אל כפר אחד ולנו באחד הבתים. באמצע הלילה ראו כי בעל הבית בא לביתו והדליק את הנר על השולחן כדי שיוכל לתקן את מעילו.

אז שמעו כי בעלת הבית קוראת לבעלה ואומרת: "מהר ותקן את המעיל, כל זמן שהנר דולק – אפשר לתקן." אמרו האחים זה לזה: "האם שמעת את דבריה? דבר גדול למדנו כאן – כל זמן שהנר דולק, עוד אפשר לתקן."

והתורה מלמדת אותנו כיצד גורמים לאנרגיה להתחדש ולהאיר. "בראשית ברא אלקים את השמים והארץ וכדי לברא את האדם, נאמר: 'וַיִּצְרֶה יְהוָה אֱלֹהִים אֱדָם אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפֹּחַ בְּאַפִּיו נְשֵׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְפֶשֶׁת חַיָּה'". אמנם זו פעולה חד פעמית שנברא האדם, אך מאותו רגע ואילך יש לחדשו ע"י כך

מאכילים ומשקים עד שיהיה בו היכולת, ומכאן יחדש את עצמו והוא יחדש אחרים, ולמלא אותם בעוצמה והכוח וחיות. נמאז בכל יום לטפח לנקות ולהדליק, והמנורה תאיר אל עבר פניה. וכך נאמר:

"ויעש כן אהרון אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר ציווה ה' את משה, רשי מאיר הערה שבאה ללמד אותנו: "להגיד שיבחו של אהרון שלא שינה". היעלה על דעתו שאהרון לשנות מפי הקב"ה? שצריך לשבח

שלא שינה? ועונים מי שמדלים כל יום ועושה אותו מעשה כמט ארבעים שנה היה מתיאש, או מתוך הרגל היה משנה עושה פחות, או אחרת ואהרון התמיד ולא שינה שאהרון הכהן יום יום מדליק את המנורה באותה התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

התלהבות, באותה אנרגיה באותה דבקות.

מחידושי אבר'ם: חידוש שלישי:

וְכַהֲנֵשׁוּתָם לָהֶם לְטַהָרֵם הִנֵּה עֲלֵיהֶם כִּי חֲטָאת וְהַעֲבִירוּ תַעַר עֲלֵיכֶם לִבְשָׁרָם וּבְבָסוּ בְגָדֵיהֶם וְהִטְהָרוּ: הַכְתוּב מִצְוָה: "לֹא תִקְפוּ פֶתַת רֵאשֵׁיכֶם וְלֹא תִשְׁוִיֵּית אֶת פֶּתַת וְקִנְיָה". שִׁישׁ כִּמְהָ לְאוֹיִים וְאִיסוּרִים בַּהֲעֲבֵרַת תַעַר עַל הַבָּשָׂר אוֹ יוֹתֵר נֶכּוֹן פֶּתַת הָרֹאשׁ וְהִזְקָן. וְכִשְׂאוֹמֵר, "וְהַעֲבִירוּ תַעַר עֲלֵיכֶם לִבְשָׁרָם, כֹּל בָּשָׂרָם, כּוֹלֵל גַּם פֶּתַת הָרֹאשׁ וְהִזְקָן?

אמנם כך נותן הסבר רש"י: "והעבירו תער" - מצאתי בדברי רבי משה הדרשן לפי שנתנו כפרה על הבכורות שיעבדו ע"א והיא קרויה זבוי מתים והמצורע קרוי מות הזקיקם תגלזות כמצורעים.

ואני מוסיף מהכתוב בנויר מ. א. שכתוב כך וזהו בעצם תמצית דברי רש"י:

רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש כשם ששתי שערות מעכבות בו כך שתי שערות סותרות בו תנן התם שלשה מגלוחין ותגלוחותן מצוה הנזיר וּבמצורע ולוים וכוכלן שגילוחו שלא בתער או ששיירו שתי שערות לא עשו ולא כלום אמר מר שלשה מגלוחין ותגלוחותן מצוה פשיטא מ"ד משום עבורי שער הוא ואפילו סך נשא קמ"ל דלא קתני וכוכלן שגילוחו שלא בתער בשלמא גבי נזיר כתיב תער לא יעבור על ראשו וגבי לוים כתיב (במדבר זז, ו) והעבירו תער על כל בשרם אלא מצורע בתער מנלן וכ"ת תיתי מלוים מה לוים שכן טעונין תגלוחות ואין תגלוחותן אלא בתער אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלוחות ואין תגלוחותו אלא בתער איכא למיפרך מה ללוים שכן טעונין תנופה בגופם תאמר במצורע דלא אלא תיתי מנזיר מה לנזיר שכן קרבנו טעון לוים תאמר במצורע דלא אלא מוזדא לא אתיא תיתי מתרויהוק מהי תיתי תיתי מלוים מה ללוים שכן טעונין תנופה בגופן נזיר יוכיזו מה לנזיר שכן קרבנו טעון לוים יוכיזו וזוור הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהם שהן טעונין תגלוחות ותגלוחותן בתער אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלוחות ותגלוחותו בתער.

ועוד שבעצם נוזשים לפני כמותים ומתים, אמר דוד המלך: כמותים חפשי כמו זללים שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמתה מידך נגורו" אם הם נוזשים כמותים אין עליהם הלכות, וגם לא של תער.

האשה הכושית

ספרי במדבר פרשת בהעלותך פיסקא צט

"על אודות האשה הכושית" – מגיד הכתוב שכל מי שהיה רואה אותה היה מודה בנוייה. וכן הוא אומר: "אבי מלכה ואבי יסכה" (בראשית יא כט) ... שהכל סכין ביופיה. ר' אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר: צפורה – צפו וראו מה נאה: האשה הכושית. וכי כושית היתה? והלא מדיינית היתה! ... אלא מה כושי משונה בעורו כך צפורה משונה בנויה יותר מכל הנשים. כיוצא בו אתה אומר: "שגיון לדוד אשר שר לה' על דברי כוש בן ימיני" (תהלים ז א) – וכי כושי היה? אלא מה כושי משונה בעורו אף שאול משונה במראיו, שנאמר: "משכמו ומעלה גבוה מכל העם" (שמואל א ט ב). המדרש אומר שהנערות האריכו הרבה בדיבור, כי לא שבעו ממאיהו של שאול. כיוצא בו אתה אומר: "הלא כבני כושיים אתם לי בני ישראל" (עמוס ט ז), וכי כושים היו? אלא מה כושי משונה בעורו, אף ישראל משונים במצוות יותר מכל אומות העולם. כיוצא בו אתה אומר: "וישמע עבד מלך הכושי איש סריס" (ירמיה לח ז), וכי כושי היה? אלא מה כושי משונה בעורו, כך היה ברוך בן נריה משונה במעשיו יותר מכל בני פלטינ של מלך.

"כי אשה כושית לקח" עוד למה נאמר [והלא כבר נאמר] "על אודות האשה הכושית אשר לקח"? (למה פעמיים צריך הפסוק להזכיר את הביטוי "אישה כושית" בפסוק? למה אחרי שמרים ואהרן דברו "על אודות האשה הכושית" שלקח משה, צריך הפסוק לחזור ולאשר שאכן משה "אשה כושית לקח"? הכפילות בפסוק היא גם אזכור חוזר של "אשה כושית" וגם פעולת של הלקיחה.) שמא תאמר שזה לגנאי? שמא תאמר שהפסוק מאושש את דברי מרים ואהרן? אלא מה תלמוד לומר "כי אשה כושית לקח"? יש לך אשה נאה ביופיה ולא במעשיה, במעשיה ולא ביופיה, כמה שנאמר: "נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם" (משלי יא כב). זאת, נאה בנויה ונאה במעשיה, לכך נאמר: "כי אשה כושית לקח". האזכור הכפול בפסוק של לקיחה ושל "אשה כושית", מסביר המדרש, בא ללמד שמשה ידע היטב את מי לקח לאשה ושהיא הייתה אשה נאה ומכובדת ומתאימה לו. הכל להלל ולשבח. ראה במקבילה במדרש ספרי זוטא במדבר יב א שמעצים עוד יותר את יופייה של ציפורה הכושית ואת מעשיה: "ר' יוסי אומר: יש לך אשה שהיא נאה בילדותה וכשהיא מזקנת היא מתנוולת. ומניין אתה אומר שהיתה צפורה נאה בילדותה ונאה בזקנותה? אמר: על אודות האשה הכושית אשר לקח. ר' יהודה אומר: יש לך ענייה בת ענייה שהיא נזקקת למלכות ואינה יודעת לנהוג במנהג המלכות. ומניין אתה אומר שהיתה צפורה כושית בעניות וכושית במלכות? אמר: על אודות האשה הכושית אשר לקח. ומניין אתה אומר בשביל כך לקחה משה? תלמוד לומר: כי אשה כושית לקח". ומוסיף מדרש תהלים (שוחר טוב; בובר) מזמור ז: "יש אשה שהיא כשירה ואינה נאה, ויש נאה ואינה כשירה, אבל צפורה נאה ויפה וכשירה, יש אשה נאה בפני אחרים, ואינה נאה בפני בעלה, נאה בפני בעלה ואינה נאה בפני אחרים, אבל צפורה נאה בפני בעלה ובפני הכל". ראה גם לשון מדרש אגדה (בובר) במדבר פרשת

בהעלותך פרק יב שעומד על כפילות הלשון שבפסוק: "כפל הכתוב כי אשה כושית לקח, שאלו ביקש משה רבינו למצוא אשה נאה במעשיה וביפיה לא היה מוצא".

שמות רבה א לב פרשת שמות – ציפורה היא שלקחה את משה "ויאמר מדוע מהרתן בוא היום" – מיכן אתה למד שכל הימים באחרונה היו באות.
"ותאמרנה איש מצרי הצילנו מיד הרועים" ... "וגם דלה דלה לנו" ... שאף לנו דלה שהרועים השליכונו למים והוא הוציאנו. "ויאמר אל בנותיו ואין ... למה זה עזבתן את האיש וגו' " – שמא ישא אחת מכם ... מיד רצתה צפורה אחריו כצפור והביאה אותו. ולמה נקרא שמה צפורה? שטיהרה הבית כצפור. אפרופו הדגש במדרשים הקודמים ובפסוק שמשה הוא שלקח את ציפורה האשה הכושית לאשה, אולי גם בשל יופייה, לא יכולנו שלא להביא מדרש נחמד זה שציפורה היא שלקחה את משה. יתרו מתפלל איך שבע בנות שיש למצוא להן חתן, פוגשות ליד הבאר (מקום מפגש ידוע לשידוכין, ראה אליעזר ורבקה, יעקב ורחל) איש מצרי מכובד וג'נטלמן שברור שהיה אורח במקום ולא חושבות להזמין אותו אליהם. ציפורה קלטה לפני כולן את דברי אביה ועפה כציפור להביא את משה. אז מי לקח את מי?

ספרי זוטא פרק יב פסוק א – ציפורה מתלוננת על משה "ותדבר מרים ואהרן במשה" ... מרים פתחה הדברים ואמרה לאהרן, והוסיף אהרן על דבריה ונשאו ונתנו בדבר. ר' שמעון אומר: אף צפורה פתחה בדברים ואמרה למרים ומרים אמרה לאהרן ואהרן הוסיף על דבריהם ונשאו ונתנו בדברים. ומה היו הדברים? אמרו כיון שנתמנו הזקנים הדליקו כל ישראל נרות ועשו שמחה בשביל שעלו שבעים זקנים לשררה. וכיון שראת מרים הנרות אמרה: אשרי אלו ואשרי נשותיהן. אמרה לה צפורה: אל תאמרי: אשרי נשותיהן, אלא: אוי לנשותיהן, שמיום שדבר הקב"ה עם משה אחיך לא נזדקק לי. מיד הלכה מרים אצל אהרן והיו נושאים ונותנים בדבר, שנאמר: "ותדבר מרים ואהרן במשה על אודות האשה" – על עסקי פרישתו מן האשה. ספרי זוטא על מנת לראות את הצד השני של האישה הכושית היא ציפורה. בשיטה הראשונה "מרים פתחה בדברים". ראה גם הנוסח בספרי (הרגיל): "מנין היתה מרים יודעת שפירש משה מפריה ורביה? אלא שראת את צפורה שאינה מתקשטת בתכשיטי נשים, אמרה לה: מה לך שאין את מתקשטת בתכשיטי נשים? אמרה לה: אין אחיך מקפיד בדבר. לכך ידעה מרים ואמרה לאחיה ושניהם דברו בו".

זהו שליו סיני שגם דוגר על הביצים עד אשר בוקעים

מחידושי אבר'ם: בהעלותך

מחידושי אבר'ם: חידוש רביעי:

"ומי יתן כל-עם י-ה-ו-ה נביאים כי-יתן יהוה את-רוחו עליהם"
"כי-יתן יהוה את-רוחו עליהם".

ומי שתמחה מדוע מבקש משה שה' יתן את רוחו עליהם דווקא, כשמדרש רבה מונה (יד,יא) שישנם חמש מעלות זו מעל זו: "חמישה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה יחידה חיה"

רוח איננו רק נבואה כדברי משה רבנו שרוצה את המעלה הגבוהה ביותר, כפי שאומר: ומי יתן כל-עם י-ה-ו-ה נביאים כי-יתן יהוה את-רוחו עליהם, כי אם גם חכמה ובינה, רוח דעת ויראת ה' כמו שאמר הנביא ישעיהו: "ונחה עליו רוח י-ה-ו-ה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת י-ה-ו-ה", משה רוצה את מכלול הרוח שמביא לידי נבואה שאם יחסר אחד מהם, לעניות דעתי לא יוכל להתנבא. כלומר הרוח הוא אינו רק אחד מהמרכיבים הכלולים ברוח. ובחב"ד מתארים ע"פ הקבלה: למעלה מהנפש, ניצבת הדרגה שנקראת 'רוח'. והיא קשורה לעולם הרגשות. אהבה, יראה, רחמים - אלה רגשות שנובעים מדרגת ה'רוח' שבנשמה. ובעבודת-ה' - 'רוח' זו אהבת-ה' ויראתו. אדם שחש בגלוי רגשות של אהבה לקב"ה ויראה מפניו, הוא אדם שבחינת ה'רוח' מאירה בו. ולראות עיני משה רבנו לא מבקש את המידות הגבוהות יותר, שהארי ז"ל מציין שהנפש קיימת בכל מקרה (גם לחיותי-ה-ו-ה) ואילו הרוח המידה שלא מבקש גבוהה גבוהה אלא מידה בינונית, כמו שהוא החשיב את עצמו למידה "ואנחו מה".

שבת שלום ומבורך!!!

מהצעיר: אליהו בן ר' משה- אלדדי הכהן הי"ו, בעל חידושי אבר'ם

כל האסונות והקצות אצל יקירי

או להפיל אפואה ולהצלה

נא להתקשר: 050-9008272

אהבת? המלך לכל החברים והמכרים!!!

לא אהבת? יש לך הערות? ספר לי!!!

כלי נדר מבטיח לנסות לתקן!!!